

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. VI. Puritas finis est nullas in hoc exercitio desiderare reuelationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

DE ORAT. MENTALI. 324

di tempus, & quod extraordinem
interdum sancto huic exercitio da-
mus, omittendum, vt supra pluribus
rationibus & exemplis Sanctorum
declarauimus.

part. 1. c.
6 & 7.

CAP. VI.

*Ad puritatem finis necessarium etiam
est, nullas in hoc exercitio visiones,
nullas reuelationes, similiaue desi-
derare.*

VT intentio qua ad sanctum
hoc orationis & meditatio-
nis exercitium accedendum
est, ita pura sit, vt diximus, opus et-
iam imprimis est, non desiderare vi-
siones aut reuelationes: verbi gra-
tia, nemo desideret Christum forma
corporali videre, quali, dum hæc
mysteria viuens operabatur, in terra
versabatur, vel quali modo in cælo
est, idque nec oculis corporis, aut
animæ, non desideret alias visio-
nes, aut reuelationes, non inter me-
ditandum raptus, non excessus men-
tales, aut alia exteriora & singula-

O 5

ria

322 FRANC. ARIAS CAP. VI
ria sanctitatis signa. At satis illi fit
hac vita Christum fidei oculis con-
templari: & hac è meditatione ver-
& solidas virtutes, integram legem
diuinæ adimpletionem, & sancti-
vitæ exempla, vti diximus, elicere.
Tamen si autem legerit, has aliquo-
bus sanctorum visiones, diuinas re-
uelationes, & raptus ad coelestia
obtigisse, vt reuera obtigere, & non
credi potest, omni tempore in Ec-
clesia aliquibus easdem contingere
non tamen propterea sanctis hanc
re similis esse velit; sed in perfectis
virtutibus, humilitate scilicet, pa-
tientia, caritate, & reliquis quas habere,
simul & vitæ puritate, & sancto
erga crucem Christi amore eos
sequi studeat. Si hac tentatione tenta-
retur, Deum ex corde oret, hoc
fiat, sed hoc det, quod sibi ad diuinam
voluntatem implendam, & glori-
am eius obtinendam maxime
conuenire norit. Consilium hoc im-
primis vtile est, & maioris forte
momenti quam quisquam credat: vt
autem melius intelligatur, & in
vsum

CAP. VI
DE ORAT. MENTALI. 323

usum reuocetur, aliquot rationes in
quibus fundatur de promam. Primò,
hæc desideria ab occulta quadam
superbia sui que æstimatione, qua
quis se ad eiusmodi capacem & ido-
neum cogitat, suam que sanctitatem
alijs proderet vult, nasci solent. Hæc
autem superbia dæmoni animum si-
mul & aditum dat, vt falsis visioni-
bus, reuelationibus, consolationi-
busque & raptibus mendacibus illi
illudat: quin & iram Dei prouocat,
vt iuste hoc permittat; quod sanè nõ
permitteret, si hæc homo non pete-
ret, sed præ mentis humilitate ea-
dem à se repelleret, his se indignum
planè ducens.

Reuelationes at-
que eiusmodi, pe-
tere su-
perbiæ est.

Beata Catharina Bononiensis te-
statur, & manu sua scriptum reli-
quit, se postquã multas à Deo gratias
obtinuisset, quadam vice tentatione
dæmoniacam, cum detexisset, de se
præsumendo & sibi ipsi complacen-
do dæmoni dixisse. Nullum mihi
tam occultum mouere bellum po-
tes, quin ipsa fraudes tuas mox dete-
gam. In culpæ huius, quæ aded vide-
tur

Periculo
plenum.

In libello
ab ipsa
scripto, hi-
stor. Mina-
rum p. 3.
lib. 4. c. 33.

324 FRANC. ARIAS CAP. VI
tur leuis poenam, ait, permittit
Deum, secundò vt à damone falli
reuelationibus, quibus crederetur
deciperetur. Primò illi apparuit
forma Christi crucifixi, secundò
Deiparę Virginis figuram assumptam
Cum ergo his & alijs tribulationibus,
& miris ariditatibus tentatus
timorem Dei non exueret, magis
illi claritate aperuit Deus, quas
veras habuerat reuelationes, falsas
fuisse & illusorias, lucem quoque
consolationem, quam hac culpa
miserat, reddidit. Exinde ad eos
sapientiam, simul & alios sapere voluit,
omnes Dei famulos admoneret, vt
ibi ab inimici illusionibus cauerent,
nec facile reuelationibus crederent,
nisi antè viri eas docti & periti,
Ecclesię Præsules examinassent.

Alia huius consilij ratio est, quoniam
nam quod nobis in hac vita præcipit
Deus, & in quo perfectio & perfectus
eius amor, quo gloriã consequi
coelestem possumus, consilium
non est hæc similiaque habere, non
miracula, non portenta aliaque opera
pro-

prodigiosa, aut oculis carnis mirabilia patrare, sed Dei legem servare, virtutibus perfecte eius præcepta & consilia complere, veras virtutes tenere & exercere, propriam voluntatem abnegare, & crucem, id est, pœnas & ignominias, ob ipsam virtutem sustinere. His in cælum via patet, ita Deus ex toto corde amatur. *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata. Qui habet mandata mea & servat ea, ille est qui diligit me.* Atque in hoc nos se mirari vult Dominus dicens, *Discite a me, mansuetudinem & humilitatem, quia mitis sum & humilis corde.* Si quis vult post me venire, abneget seipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Atque in hoc ait perfectio consistere, *si vis esse perfectus, vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & sequere me, vitam meam imitando.* Hoc est, quod sanctos sanctificavit, & Dei amicos reddidit, non verò visiones, raptus, miracula, sed humilitas, mansuetudo, puritas à peccatis, mortificatio, patientia in tribulationibus, amor

paupertatis, caritas & misericordia
 hanc ob causam, inquit Augustinus
 noluit Deus, omnes sanctos mira-
 cula patrare, sed innumeros & quod-
 dem eximios, nulla penitus faces-
 ne deciperentur rudiores, dum mi-
 racula primaria & maxima esse De-
 dona crederent. Hæc eius sunt ver-
 ba: Propterea omnibus sanctis non
 permisit Deus, ut ederent miracula,
 ne rudiores atque infirmi tam nocentibus
 animabus errore deciperentur, dum
 cogitarent, ipsam miraculorum po-
 trationem esse maius Dei donum,
 quam opera virtutis, quibus æterna
 comparatur vita. Cum ergo virtutes
 sint id, quod exigit, præcipit & con-
 sulit Deus, & quod homines sanctos
 & iustos reddit, & in quo omnis vi-
 tæ huius perfectio & beatitudo fita,
 sequitur profecto, hoc nobis esse
 desiderandum, & spectandum, alia
 autem dona quæ virtutes non sunt,
 nec sanctitas, sed exteriora duntaxat
 earum signa in aliquibus & non
 in omnibus, (quod quoad exteriora
 bonis iuxta ac malis communia sunt)

Lib. 83.
 quest. qu.
 79.

deside-

desideranda non esse, sed providen-
 tia & voluntati diuinæ relinquen-
 da, quæ ijs quibus illa ad gloriam
 suam expedire, & quos illis rectè v-
 furos nouit, eadem impertit. Atque
 hoc non est hisce donis, quando
 à Deo veniunt, & animæ utilia fu-
 tura sunt ianuam occludere; sed
 fraudi & versutiæ dæmonis, item
 rebus apparentibus & falsis: quin
 imò est veris Dei donis eam aperire.
 nam ordinaria ad hæc dona disposi-
 tio est humilitas: homo autem hæc
 dona fugiens, eorumque desiderium
 mortificans, eò quòd suæ conscius
 sit indignitatis & imbecillitatis, ac
 metuat, quæ hic latent pericula, quò
 magis se humiliabit, eò simul magis
 disponet, vt Deus hæc illi quando
 opus fuerit concedat. Vt quando
 sancti viri Episcopatus & dignitates
 fugiebant, sui que contemptu omne
 naturæ erga honores appetitum re-
 frænabant, non Deo ianuam, sed
 ambitioni & superbix occludebāt,
 magisque se disponebant, vt has illis
 dignitates si quando ita conueniret,
 con-

328 FRANC. ARIAS CAP. VI
conferret. Ita quoque hæc quæ dicitur
fugere, non est ianuam Deo occul-
dere, sed ad omne donum & grati-
am quæ à diuina eius manu delecta-
dit, magis aperire: hæc autem Deo
cura committenda, vt gratuita
dona det cuicumque & quando-
cumque voluerit. Creatura autem
est eadem non concupiscere, vt in
dictum est, multoq; minus oratio-
nem, & humilitatis, mortificatio-
nis, aliaq; opera in eum finem dili-
gere, vt ea dona concedat, quæ non
ipsa virtus aut sanctitas, sed multa
eiusdem testimonia sunt & signa.
Hoc quod iam diximus, hisce verbis
docuit iam ante Vincentius Ferrer-
rius: Qui Deo seruire voluerint, ne
ambiant in oratione, contempla-
tione, alijsq; perfectionis operi-
bus visiones, reuelationes, aut mo-
tus quosdam insolitos ijs, qui Deo
seruiunt: nam hoc desiderium ali-
quam superbæ fibram & funda-
mentum habet, aut saltem vanæ co-
rioritatis intentionem.

*In vita
spirit. cap.
de remed.
contra
tentat.*

Tamet si autem vnusquisque simi-
li-

lia desiderare non debeat, non ideò
 tamen, quando alijs Dei seruis hæc
 contigisse videt, vel audit, eosdem
 dispiciat, condemnet, aut secus ac
 debet de ijsdem sentiat. Nam licet
 primitiua Ecclesie tempus huius-
 modi donis maximè idoneum fue-
 rit, ad confirmandam scilicet fidem
 quæ tum per mundum diuulgaba-
 tur, ad cuius confirmationem, tum
 miracula fiebant, & reuelationes
 Deus, & prophetiæ dona confere-
 bat; omni tamen tempore, aliqua
 horum dona in Ecclesie suæ mem-
 bra, tum ad fidelium consolationem
 & exemplum, tum ad infidelium
 conuersionem diffundit. Licet hæc
 frequenter illusionibus & fraudi-
 bus diabolicis exposita sint, vt D.
 Bonauentura fatetur, dum suo ait
 tempore visiones & reuelationes,
 & prophetias falsas non paucas
 fuisse, & confirmat id ipsum san-
 ctus Vincentius Ferrerius, dum
 ait suo etiam æuo multos falsos &
 illusorios fuisse raptus: certum
 tamen

Non te-
 mre sen-
 tentia fe-
 rēda de ijs
 qui habēt
 reuelatio-
 nes.

De proces.
 relig. prob.
 3.

tamen est, aliquoties vera esse dei
 Dei. Testantur ipsi illi sancti, et in
 temporibus, multi in hoc decip
 rentur, multos tamen veras habu
 visiones & prophetias, & raptur
 re diuinos. Discat hic ergo Dele
 uus, non esse in his statim credend
 admittendis, & deprædicandis
 à Deo profectis facilis autem le
 ne etiam procliuis ad ea in deter
 rem partem statim interpretand
 caueat in intellectus ianua ad m
 quam ijs credendum occludend
 temerarius aut pertinax esse, sed
 dicium suspendat velut de res
 quas ignorat, earumque examina
 determinationem relinquat ijs qui

Relin-
 quendum
 id Eccle-
 sia præpo-
 sitis.

bus id in Ecclesia ex officio incu
 qui Scripturæ sacræ luce, Sancto
 rumque ex doctrina, particulari
 ponderatis circumstantijs, ve
 ritatem discernere &
 inquirere pote-
 runt.